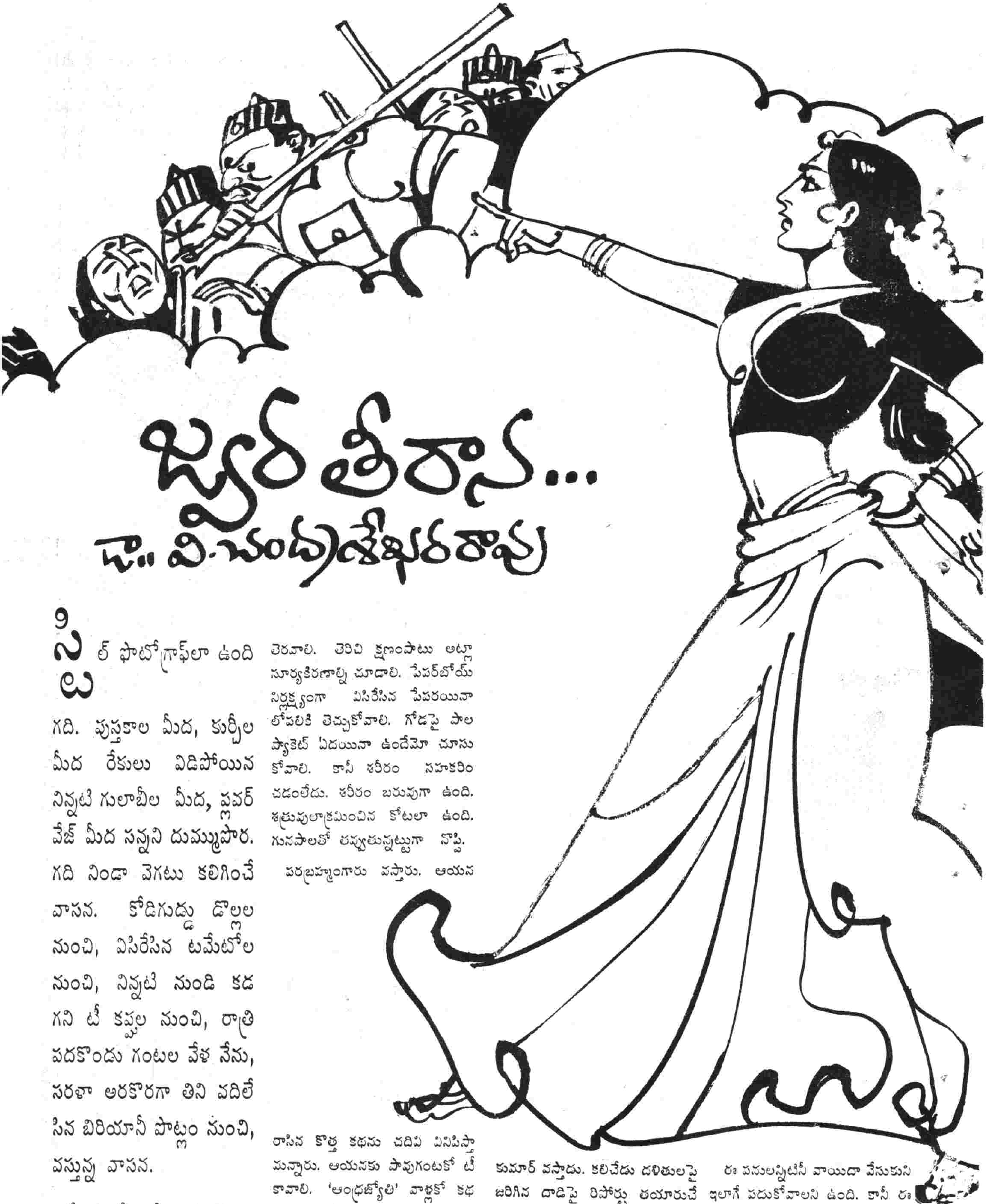

జ్వర తీరాన...

డా॥ వి. చంద్రశేఖరరావు

స్టిల్ ఫొటోగ్రాఫ్‌లా ఉంది గది. పుస్తకాల మీద, కుర్చీల మీద రేకులు విడిపోయిన నిన్నటి గులాబీల మీద, ఫ్లవర్ వేజ్ మీద సన్నని దుమ్ముపొర. గది నిండా వెగటు కలిగించే వాసన. కోడిగుడ్డు డొల్లల నుంచి, విసిరేసిన టమేటోల నుంచి, నిన్నటి నుండి కడగని టీ కప్పుల నుంచి, రాత్రి పదకొండు గంటల వేళ నేను, సరళా అరకొరగా తిని వదిలేసిన బిరియానీ పొట్లం నుంచి, వస్తున్న వాసన.

లేవాలి. లేచి కనీసం తలుపులన్నా తెరవాలి. తెరిచి క్షణంపాటు అట్లా సూర్యకిరణాల్ని చూడాలి. పేపర్‌బోయ్ నిర్లక్ష్యంగా విసిరేసిన పేపరయినా లోపలికి తెచ్చుకోవాలి. గోడపై పాల ప్యాకెట్ ఏదయినా ఉందేమో చూసుకోవాలి. కానీ శరీరం సహకరించడంలేదు. శరీరం బరువుగా ఉంది. శత్రువులాక్రమించిన కోటలా ఉంది. గునపాలతో తవ్వుతున్నట్టుగా నొప్పి.

పరబ్రహ్మంగారు వస్తారు. ఆయన రాసిన కొత్త కథను చదివి వినిపిస్తామన్నారు. ఆయనకు పావుగంటకో టీ కావాలి. 'ఆంధ్రజ్యోతి' వాళ్లకో కథ రాయాలి. పౌరహక్కుల సంఘపు రత్నకుమార్ వస్తాడు. కలిచేడు దళితులపై జరిగిన దాడిపై రిపోర్టు తయారుచేయాలి.

ఈ పనులన్నిటినీ వాయిదా వేసుకుని ఇలాగే పడుకోవాలని ఉంది. కానీ ఈ పడుకోవడంలోనూ ఏం సుఖం లేదు.

పరువు దూదితో కాక పల్లేరుకాయలతో కుట్టినట్టుగా ఉంది. 'నాలుగు క్రోసిన్ బిళ్లలూ, పది బ్రాక్రిమ్ బిళ్లలూ తెచ్చి దగ్గర పెట్టుకోవచ్చు కదా! మీ రచయితలంత బద్ధకస్థులు ఉండరు' అంటుంది సరళ. బద్ధకం కాదు. నా శరీరంపై పెట్టుకున్న నమ్మకం. దానికే రిపేర్లు రావనే అమాయకమైన భరోసా.

లేవాలి. లేచి గదయినా ఊడ్చుకోవాలి. ఈ సిగరెట్టు పీకలు, అక్కడో దృశ్యం. ఇక్కడో దృశ్యంగా ఎగిరిపడ్డ (కథా) కాగితాల్ని సర్దాలి. బయట ఉన్న పేపరు తేవాలి. కథా సదస్సు గురించిన రిపోర్టు ఉందేమో చూడాలి. ఈపాటి రిపోర్టు వెయ్యడానికి మూడు గంటలు తిన్నాడా శ్రీనివాస్. విప్లవ సాహిత్యంలో బ్రాహ్మణవాదం పెరిగిపోతున్నదని, దళిత, మైనారిటీలకు ఇక్కడా కుల వివక్ష తప్పడంలేదని.

జేబులో కాపర్సు ఏమయినా మిగిలి ఉన్నాయేమో చూసుకోవాలి. అప్పుడెప్పుడో రాసిన కథకు నిన్న రెండు వందల మనియార్డర్ వచ్చింది. రెండు వందలు గప్పన ఊదేశారు మిత్రబృందమంతా. పరబ్రహ్మంగారు మొహమాట పడ్డారు కానీ, ఆ ఖలీల్‌గాడు పదపదమంటూ గీతా కేఫ్‌లోకి తోశాడు. నూటయాభై రూపాయిలకు బిల్లు. యాభై అయినా మిగిలాయి కదా నెలాఖరు ఖర్చులకు అనుకుంటుండగా, 'ఆకలిగా వుంది. మధ్యాహ్నం కూడా పుద్దు పడలా!' అంటూ సరళ దిగబడింది. అడిగిందే తడవని ఆ నవయుగాలో చికెన్ బిరియానీ... 'గొప్ప అనార్కిస్టువు నువ్వు. బ్రాహ్మల పిల్లచేత ఇట్లా మిలటరీ తిండ్లు తినిపిస్తున్నావు!' కడుపులోపలి చికెన్ ముక్కకు ప్రాణం వచ్చి ముక్కుతో ప్రేగుల్ని కరుస్తున్నట్టుగా.. ఇన్ని ఉద్యమాలు, ఇన్ని అవగాహనల తరువాత కూడా ఈ కులం మురికి వదలదా? ఫ్రాయిడ్ చెప్పిన 'ప్రిమిటివ్ కాన్షస్‌నెస్' లాంటిదేదో ఉండి తీరాలి. నేను బ్రాహ్మల పిల్లని, నా త్యాగం చూడు, నా గొప్పతనం చూడు... సరళా యూటూ...

దిండుకింద మడిచిపెట్టిన చొక్కా జేబులో అక్షరాలా ఐదు రూపాయిల నలభైపైసలు. ఈ అయిదు రూపాయిలా నలభై పైసలు కిరాణా కొట్టువాడి దగ్గరకు చేరేదెలా? అవి రెండు–మూడు టీ పాట్లాలుగా, కాస్తంత పంచదారగా రూపాంతరం చెందేదెలా?

ఊరులో ఏదో గొడవలుగా వున్నట్టున్నాయి. ప్రొద్దునే పోలీసు వాన్ ఒకటి గుంపులు గుంపులుగా తిరగొద్దని, 144వ సెక్షన్ అమల్లో వుందని అరుచుకుంటూ వెళ్లింది. ఊళ్లోనే కాదు నా శరీరంలో కూడా నిషేధాజ్ఞలే. నాది నూటమూడు డిగ్రీల సెక్షన్. అడుగు కూడా కదపలేని స్థితి.

'హింసరచన' అని ఓ కొత్త కథ రాశానయ్యా. హింసంటే కత్తులతో పొడుచుకోవడం, బాంబులు వేసుకోవడం మాత్రమే కాదు. క్రమంగా ఇరుకైపోతున్న సోషల్ వ్యాక్యూమ్ కూడా హింసేనయ్యా. ఒక కాలేజీని కాన్వాస్‌గా తీసుకుని రాశాను. పత్రికకు పంపేముందు నీకు చదివి వినిపిస్తాను. నీమీద నాకు గురి కుదిరింది. కథా రచనలో నా అంతటి వాణ్ణి చేస్తాను...' అంటూ ఆ పరబ్రహ్మం, ఇవాళ ఉదయం ముహూర్తం

సిగ్గుయించాడు.

హింసరచన నగరంలో ఏం ఖర్మ! ప్రస్తుతం ఈ గదిలోనూ వుంది. నా శరీరంలో జరుగుతూంది హింస రచనే. వెయిన్స్‌లో రక్తంకాక ఏ సల్ఫ్యూరిక్ ఏసిడో ప్రవహిస్తున్నట్టుగా... సెగలు, పొగలుగా, ఉష్ణకాసారంలా ఉంది శరీరం. సజీవంగా శిలువపై పడుకోబెట్టి వందల కొద్దీ చీలలు దిగగొడుతున్నట్టుగా వుంది. రాత్రి నిద్రలో ఎవ్వడో ముళ్లపంది ఒకటి శరీరంలో ప్రవేశించి, ఉదయాన్నే ముడుచుకున్న ముళ్లను విప్పినట్టుగా... ఇదే నిజమైన హింసరచన. పరబ్రహ్మంగారూ, ఈ విషయంపై మరో కథ రాయమనవి!

కిర్ర్...కిర్ర్... తెరుచుకుంటోంది తలుపు. ఎవరో పుణ్యాత్ముడు, దయాత్ముడు... తన బలమైన చేతులతో నన్ను లేవనెత్తేవాడు. అట్లా వంటగది దాకావెళ్లి ఒక కప్పడు టీ ఇవ్వగలిగేవాడు. కనీసం ఆ కిటికీ రెక్క తెరిచి, ఈ కాసిని కాగితాలు సర్ది, ఆ సిగరెట్ పీకల్ని ఊడ్చి, నన్ను తరింపజేసేవాడు. అట్లా రోడ్డు దాకా వెళ్లి రెండు క్రోసిన్ మాత్రలు తెచ్చిపెట్టేవాడు... ... రాడే... ఎంతకీ రాడే... తలుపు కిర్రుమంటుందే కానీ మనిషి రాడే.. .

"సార్! లోపలికి రావచ్చా!" రావచ్చేమిటి రండి! రండి! వచ్చినన్ను ఉద్ధరించండి!

తెరిచిన తలువులోంచి, ఒక స్త్రీ, రెండుగా, మూడుగా, పదిగా, వందలు వేలుగా... ఆప్టికల్ ఇల్యూషన్ కాదు కదా! కాదు కాదు స్త్రీలే. లెక్కపెట్ట లేనంతమంది. అయితే వాళ్లను స్త్రీలు అనడానికి చిరుగుల చీరలు తప్ప మరే ఆధారం లేదు. వాళ్లు భూమిని పెళ్లగించుకుని పైకి లేచిన శవాల్లా ఉన్నారు.

"మాది కలిచేడు. మాలపల్లి మాది. రత్నకుమార్ గారిని కలుద్దామని వచ్చాము" అవును తల్లీ... మిమ్మల్ని నేనెరుగుదును. పేపర్లలో చదివిన అర్థసత్యాల్లోంచి కాక, రత్నకుమమార్ సేకరించిన నిజాల్లోంచి మిమ్మల్ని నేనెరుగుదును. దొంగలంజా కొడుకులసలే మెసలే ధూర్తలోకంలో... తల్లీ. .. ఇలా దైన్యంలా కాదు. బిగించిన పిడికిలిలా ఉండాలి.

"రత్నకుమార్ సార్ ఇప్పుడొస్తాడు కదయ్యా!"

వస్తాడమ్మా వస్తాడు. మీ కథలూ, గాథలూ ప్రపంచానికి వినిపించడానికి వాడు వస్తాడు. మీ కన్నీళ్లని అక్షరాల్లోకి అనువదించి జనంలోకి పంచడానికి తప్పక వస్తాడు.

అమ్మో! అట్లా కింద కూలబడ్డారే. ఈ జ్వరమే లేకుంటే మీకు కాస్త టీ అయినా ఇద్దునే. మీ దుఃఖాన్ని, విషాదాన్ని నేను అనుభవించి పలవరించి ఉందునే.

ఈపాటి జ్వరానికే నా శరీరం వశం తప్పతోందే? కత్తులు, గొడ్డళ్లతో నరకబడ్డ శరీరాల్తో ఎట్లా నడవగలుగుతున్నారు. నడిచి, కాలాన్ని గడచి ఎట్లా ఇన్ని పోరాటాలు చేయగలుగుతున్నారు? అమ్మా! నా శరీరాన్ని మొత్తాన్ని చేతులుగా ముకుళించి నమస్కరిస్తు

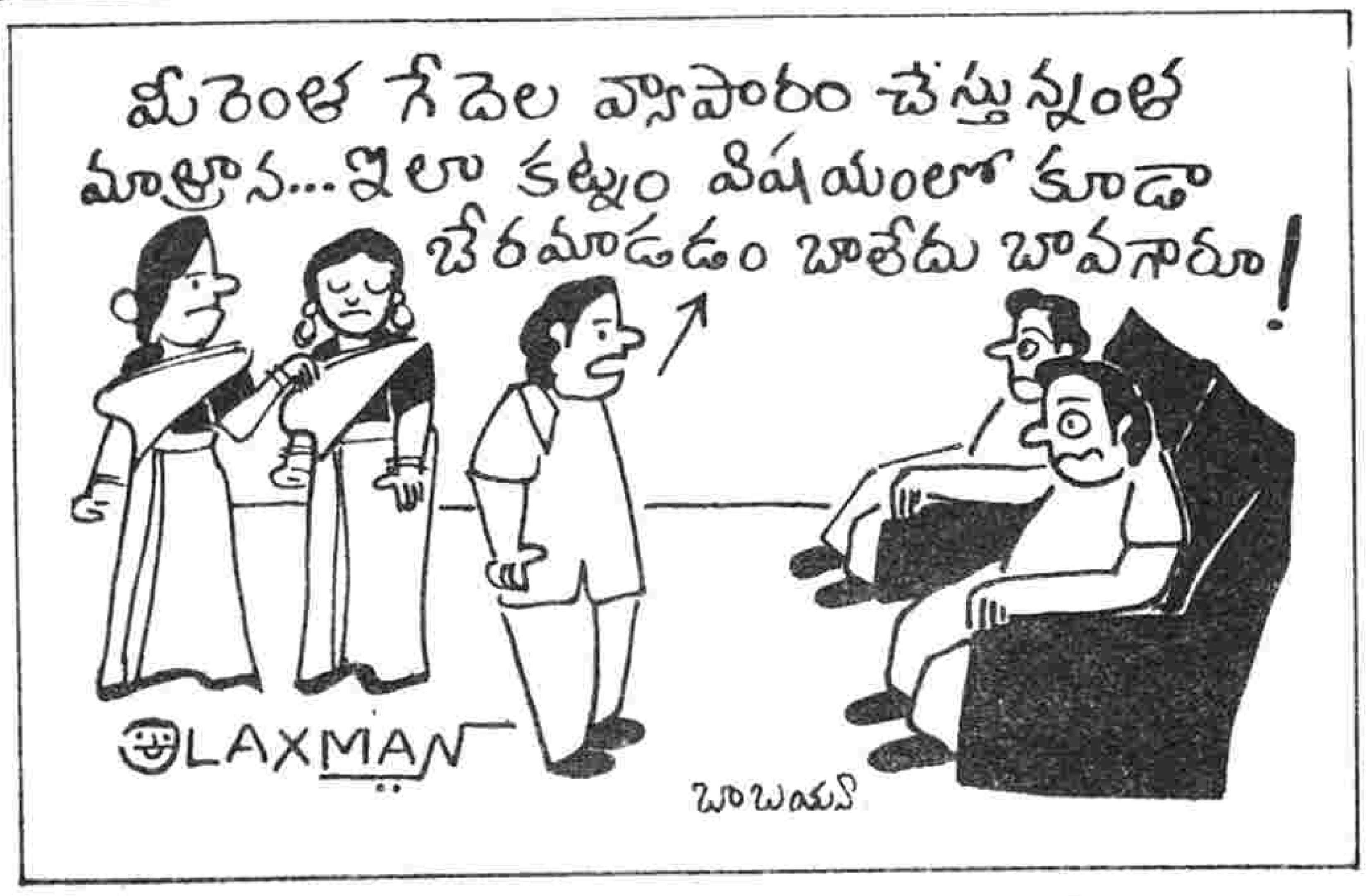

భవిష్యత్ నిర్ణయ కేంద్రము

GOD IS THE LIGHT WITHIN YOU!

35 సంవత్సరాల అనుభవముతో 17850 జాతకుల సంతృప్తితో ఈ సంస్థ కలదు.
మీ పుట్టుక తేది పంపి మీ విద్య, వృత్తి, వివాహం, బిడ్డలు, ఆర్థికత్వం, రాజకీయం, వ్యాపారము, ఆరోగ్యము మొదలగు వివరములు పొందండి.

ప్రకృతి వైద్యశాఖ సలహాలను పొందుటకు మీ వ్యాధి వివరములు వ్రాయండి. మీ పుట్టుక తేదీ అక్కరలేదు.
560 ముఖ్య వ్యాధులకు మా సలహాలు పొందండి. ఆయువు పెంచండి.

ఈ క్రింద నుదహరించిన రేట్లను బట్టి మనియార్డరు గాని, డి.డి.గాని డైరెక్టర్‌గారి పేరుతో పంపగోరెదము.

1. జీవితకాల భవిష్యత్	రూ.35	4. కుటుంబ సమస్యలు	రూ.30
2. వధువులు, వరుల జాతక భవిష్యత్	రూ.35	5. 3 ప్రశ్న-ఫలితాలు	రూ.30
3. వ్యాపార అభివృద్ధి	రూ.30	6. వైద్యశాస్త్ర సలహాలు	రూ.35

ప్రపంచ జ్యోతిష్య సంఖ్యాశాస్త్రులు ప్రకృతి వైద్యశాస్త్రులు

డైరెక్టర్: ఎస్.ఆర్.మోహనరావు B.Sc., (Ag)

భవిష్యత్ నిర్ణయ కేంద్రము, 31-1-18, J ప్రజాశక్తినగర్, విజయవాడ-520 010.

న్నాను.

తెరిచిన తలుపులోంచి బయటకు చూస్తే, బయట అసహనగా చిట్లించిన నొసలులా ఆకాశం. ఫెడేల్మని ముఖం మీద తగిలే ఎండ. ఆకులలో అలజడి లేదు. గాలికోసం తపస్సు చేస్తున్నాయి చెట్లు.

జ్వరంతో పాటు భరింపలేని చలి కూడా నా శరీరంపై దాడి చెయ్యడం మొదలుపెట్టింది. కళ్లు బరువుగా, నుగతగా... బొద్దింకలు కనురెప్పల చాటునుండి ఉత్సేకంవుగా వెడుతున్నట్టుగా వుంది. శరీరమంతా వణుకు. గది, మంచము, బెడ్‌తో సహా నన్ను మంచు కప్పిన అరణ్యాల్లోకి విసిరి వేసి నట్టుగా, మంచు పాములు నాలుకల్తో నా శరీరాన్ని నాకుతున్నట్టు... అమ్మో... ఈ అరణ్యాలకు నిప్పు పెట్టండి. నా శరీరానికి వేడి నివ్వండి.

"ఒళ్లు బాగా లేదా నాయనా!" కలిచేడు ఆడవాళ్లు. మొండాలుగా, శిరస్సులుగా, కాళ్లుగా, చేతులుగా నరకబడ్డవాళ్లు.

వెచ్చగా ఏదో నాపైన పాకుతున్నట్టుగా... బహుశా దుప్పటి కప్పి ఉంటారు. ఎంత హాయి. కాళ్లు డొక్కలోకి ముడుచుకుని... ఫీటస్‌లాగా మళ్లీ అమ్మలోకి ప్రయాణిస్తూ...

"అయ్యా, రత్నకుమార్ సారుకు చెప్పయ్యా! పల్లెలో జనమంతా వచ్చామని. చావో బ్రతుకో ఇక్కడే తేల్చుకుంటామని. ఇంతవరకు ఒక్కనా బట్టని అరెస్టు చెయ్యలేదు. పొలాలిస్తాము, లోన్లు ఇస్తాము, ఇళ్లు కట్టిస్తాము అంటారే గాని వాళ్లను అరెస్టు మాత్రం చెయ్యరు. వాళ్లని అరెస్టు చేసే దాకా కలెక్టరాఫీసులోనే పడుంటాము. అయ్యా! మాకెవురూ లేరయ్యా! మీలాంటి బిడ్డల్ని నమ్ముకుని వచ్చామయ్యా!" "అయ్యా! మారాజా...!" అంటూ పొగిలి పొగిలి ఏడుస్తున్నారు వాళ్లు.

అమ్మా... మీరు ఏడవవద్దు... మా శరీరాల్ని కత్తులుగా మార్చుకుని మీ చేతుల్లో ఆయుధాలై ఇముడుతాము. మమ్మల్ని మేము మంటలుగా మార్చుకుని అశ్శరభ, అశ్శరభ అనుకుంటూ మీ వెంట వస్తాము.

వాళ్లు గదిలోంచి ఫేడౌట్ అవుతుండగా పరబ్రహ్మంగారు వచ్చారు. ఆయన్ను అనుసరించి ఖలీల్, రమణ, మోహన్‌రెడ్డి, దయానిధి... తెలుగు కథను సుసంపన్నం చేస్తున్న కథా ప్రముఖులు కూడా వచ్చారు.

"ఏమిటోయి ఇంకా పడుకునే ఉన్నావు. కర్ఫ్యూలు, నిషేధాజ్ఞలు దాటుకుని నీకోసం వస్తే... నువ్విలా బద్ధకంగా... కొంపదీసి జ్వరం ఏదన్నా..."

"అవును సార్... జ్వరతీరంలో, మంచు అరణ్యంలో, కొండచిలువ నోట్లో..."

"జ్వరంలోనూ కవిత్వమా! చింత చచ్చినా పులుపు చావకపోవడం ఇదేనేమో! సరే నువ్వు కాస్త రెస్ట్ తీసుకో. మనవాళ్లు కథా కథా అని గొడవ చేస్తున్నారు. అది చదివి వినిపిస్తే ఒకపని అయిపోతుంది. ఆ తరువాత మనం కబుర్లు చెప్పుకుందాము."

పరబ్రహ్మంగారు 'హింసరచన' కథ చదవడం మొదలుపెట్టారు. "ఇంకా పదమూడు రోజులే. కాలేజీలో అడుగుపెడుతూ స్వగతంలా గొణుక్కున్నాడు రాఘవరావు. కాలేజీలో రోజూ కనిపించే ఉల్లాసం చైతన్యం కనబడడం లేదు. అప్రకటితమైన ఎమర్జెన్సీ అమలులో వున్న ప్రాంతంలా ఉంది కాలేజీ. ఎవరి ముఖంలోనూ ఉత్సాహం, జీవం కనబడడంలేదు."

"ఇట్లా మొదలౌతుంది కథ. దీన్ని ఎత్తుగడ అంటాము. ఒక మూడ్‌ని వాతావరణాన్ని సృష్టించి పాఠకుణ్ణి మెల్లగా మనవెంట తీసుకెళ్తాము."

మధ్యమధ్య వ్యాఖ్యానాలతో సహా పరబ్రహ్మంగారి కథా ధార కొనసాగుతూ వుంది. ఆయనది గొప్ప కథా కథనశైలి. ఇంత జ్వరంలోనూ, ఇంత శారీరక హింసలో సైతం, ఆయన కథలోని దృశ్యాలు మనసులో బొమ్మ కడుతున్నాయి. పరీక్షహాల్లో ప్రశ్నాపత్రాల్ని తగలబెట్టి పెద్దగా అరుచుకుంటూ రావడం – ప్రిన్సిపాల్‌ని ఘెరావ్ చెయ్యడం – పోలీసుల ప్రవేశం – లాఠీఛార్జి – పొదల్లో తుప్పల్లో ప్రాణభీతితో పరుగెత్తడం – రాఘవరావుకు తీవ్రంగా దెబ్బలు తగలడం. రాఘవరావు ఫ్లాష్‌బ్యాక్ – తన కులం గురించి రాఘవరావులో ఆత్మన్యూనత – అభద్రతాభావం – పరీక్షలు తప్పడం – ప్రేమలో పరాజయం – దేనిపైనో, ఎవరిపైనో స్పష్టంగా తెలియని కసి, ద్వేషం – మరునటి రోజు కాలేజీ ముందు పిల్లల నిరాహారదీక్ష – విద్యార్థుల్ని ప్రిన్స్‌పాల్ అనునయించడం – ప్రిన్సిపాల్ రాఘవరావు దగ్గరకు రావడం – దగ్గరకు రాగానే బొడ్డులో రహస్యంగా దాచుకున్న కత్తితో ఆయన్ను పొడవడం – పొడిచి, అలాగే నేలపై కూలబడి, రెండు చేతుల్లో ముఖం దాచుకుని వెక్కివెక్కి ఏడవడం –

తుపాను వేగంతో ఆయన కథ మనసును తాకింది. చిత్రమైన అలజడి 'హింసను మనమెవ్వరూ ప్రతిఘటిస్తూనే ఉంటాము, నిరసిస్తూనే ఉంటాము." పరబ్రహ్మంగారు తన కథలోని అంతఃసూత్రాన్ని, సందేశాన్ని వివరిస్తున్నారు.

తలుపు దగ్గర శబ్దం... టక్... టక్... ఆ అడుగుల చప్పుడు నాకు పరిచయమైందే. సరళ వచ్చినట్టుంది.

రా! సరళా రా! జ్వరసముద్రంలో ఊపిరాడక చచ్చిపోతున్న నన్ను పైకి లాగు.

"ఏమైంది చంద్రానికి. అయ్యో శరీరమంతా కాలిపోతుందే..." థర్మామీటరు తెచ్చినోట్లో పెట్టింది. చల్లటి గుడ్డ ఒకటి నుదుటుపై వేసింది. పక్కనే కూర్చుని ప్రేమగా జుట్టు నిమురుతూ... ఆ స్పర్శలో ఎప్పటివో జ్ఞాపకాలు. పాలపీకా, ఉగ్గిన్నడు ఆముదం, ఉడకబెట్టిన కారెట్ ముక్కలు, చుక్కల మందు, ఒంటిపై సుగంధాలు విరజిమ్మే టాల్కం పౌడరు, లైఫ్‌బాయ్ నురుగు, చలువ చేసిన నిక్కరు వాసన, సిరా పెన్ను, పుస్తకాలు, అన్నం బాక్స్ సర్దిన సంచి, అందించే అమ్మ చేతులు. ఆ చేతులకు పూసిన పరిమళాలు – అవన్నీ గుర్తుకొస్తున్నాయి.

"పరబ్రహ్మం గారూ మీరు వచ్చి ఎంతసేపయింది?"

"ఓ రెండు గంటలయి ఉంటుందమ్మాయి! వచ్చినప్పటి నుంచీ ఈ కథా చర్చలోనే ఉన్నాము. కథలోని సందేశము పాఠకుడికి ఎఫెక్టివ్‌గా చేరుతుందా లేదా అని చర్చిస్తున్నాము."

"మీ ఎదురుగా ఒక వ్యక్తి జ్వరంతో విలవిలలాడుతుంటే పిసరంత జాలైనా కలగలేదే మీకు. అట్లా బజారుకెళ్లి ఒక జ్వరం బిళ్ల తెచ్చి వేద్దామన్న ఆలోచనే ఎవరికీ రాలేదే..."

"ఇదుగో ఈ కథ హడావుడిలో పడిపోయాం. అదీకాక ఊరంతా గొడవలు. ఆ కలిచేడు దళితులు కాబోలు కలెక్టరేట్‌పై దొమ్మీ చేశారట. నిషేధాజ్ఞలు, కర్ఫ్యూలు. ఈ కర్ఫ్యూల్లో వెళ్లి మందులు తేవడం అయ్యేపనేనా?" పరబ్రహ్మంగారు విసుగ్గా అన్నారు.

"జ్వరంతో కొట్టుకులాడే మిత్రుడి కోసం కొద్దిపాటి సాహసం కూడా చేయలేని మీరు, మీ కథల్లో మాత్రం సామాజిక ప్రయోజనం అని తెగ వాపోతుంటారు. ప్రపంచాన్ని మభ్యపెట్టే వేషగాళ్లు మీరు. మీరూ, మీ కథలూ, మీ అనుచర గ్రహాలూ మొత్తం కట్టగట్టుకుని తగలబడండి!" అంటూ నిర్మానుష్యమైన వీథుల్లోకి హడావుడిగా వెళ్లింది మందులు తేను.

పరబ్రహ్మంగారు రౌద్రమూర్తి అయ్యారు. కోపంతో ముక్కుపుటాలు అదురు

తున్నాయి. అనుచరులకు కూడా ఇది ఊహించని షాక్.

"చూశారా ఎంత పొగరో?"

"మరే ఫెమినిస్టులు కదా! కుటుంబాలు, మొగుళ్లూ వద్దని తిరిగే వాళ్లకు మర్యాద, మప్పితాలేం తెలుస్తాయి?"

"ఆ రత్నకుమార్, ఈవిడా కలిసి సహజీవనమట. అది పెళ్లి కాదట. కలసి వుండటము అట... మధ్యలో చంద్రం ఒక ఉప కథానాయకుడు..."

పరబ్రహ్మం! పరబ్రహ్మం! ఒరేయ్ పరబ్రహ్మం! తెలుగుకథ పెద్దదిక్కయిన పరబ్రహ్మం! అక్షరాల మధ్య చుట్టలు చుట్టుకున్న పాములాంటి పరబ్రహ్మం! అయ్యో! నిన్నా ఇంతగా గౌరవించాను!

** ** **

సగం మేలుకొని, సగం నిద్రిస్తూ, చుట్టూ ఉన్న పరిసరాలు వస్తువులు సగం సగం అర్థం అవుతుండగా అమ్మాయి వయస్సులో నాకంటే చిన్నది. అయినా తన చేతుల్ని దగ్గరకు తీసుకుని అందులో ముఖం దాచుకుని హాయిగా ఏడవాలనిపించింది. ఈ పోరాటాలు, పోట్లాటలు, నినాదాలు, కరపత్రాలు వీటిమధ్య ఎంత చల్లని ఓదార్పు.

కాఫీ తాగుతుండగా రత్నకుమార్ వచ్చాడు. మనిషి ఎందుకో విసుగ్గా కోపంగా వున్నాడు. ముఖం, ఎర్రగా, ఉగ్రంగా ఉంది.

"ఆ లంజాకొడుకులు... ఆడవాళ్లు అని కూడా చూడకుండా ఫైరింగ్ చేయించారు. వాడెవడో సోషల్ వెల్ఫేరు మంత్రట. వాణ్ణి చూడాలని, వాళ్ల గోడు చెప్పకోవాలని లోపలికి త్రోసుకువెళ్లారు. కసిగా, ఎవరో శత్రుసైన్యంపై విరుచుకుపడ్డట్టుగా వాళ్లపై పడ్డారు పోలీసులు. రక్తసిక్తమైన రోడ్లమీద అట్లా శవాల్లా పడి ఉన్న వాళ్లను చూస్తే ఏడుపొస్తోందిరా! పౌర హక్కులు వల్లకాడు...

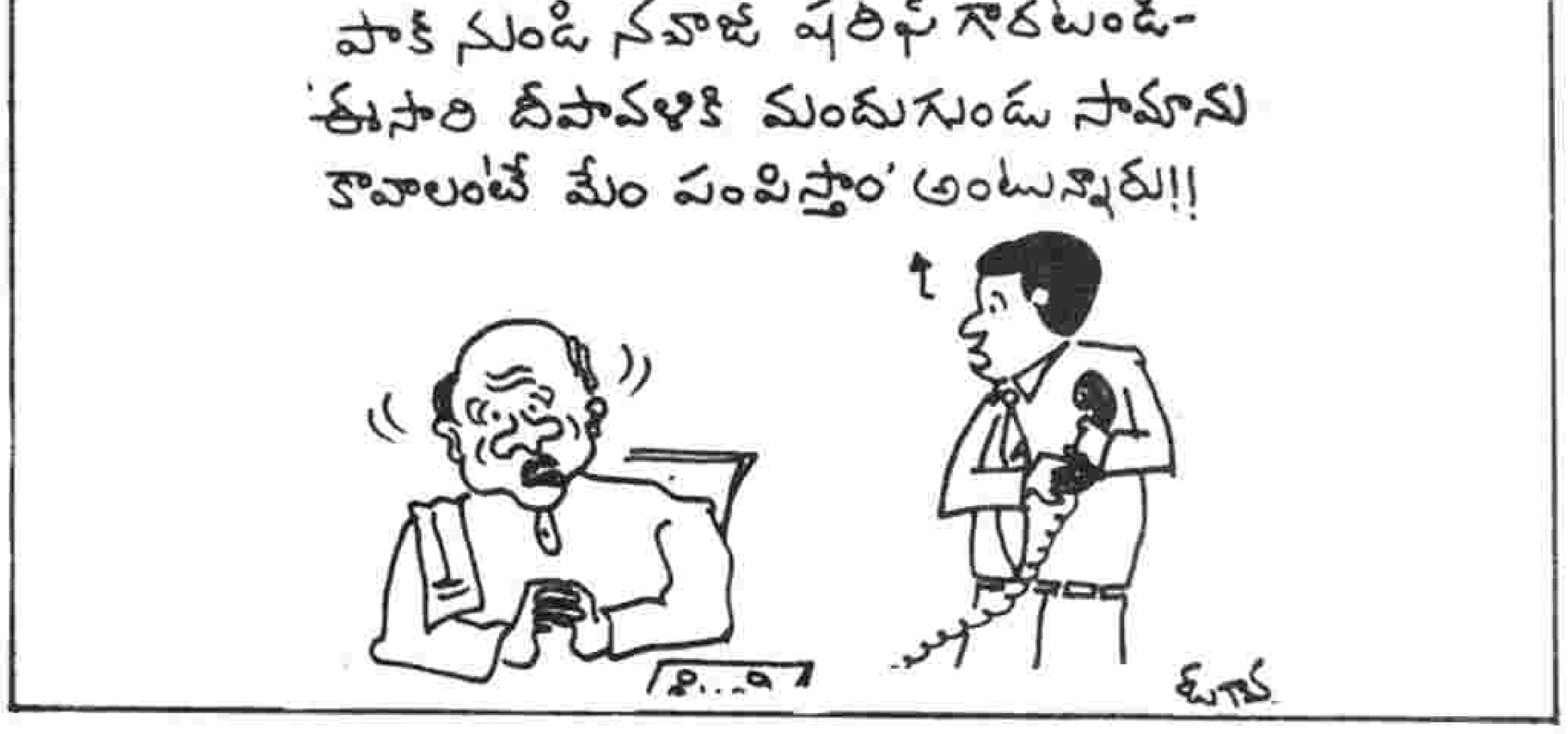

మెల్లగా కళ్లు విప్పాను. సూర్యతాపం తగ్గుముఖం పట్టి గది చుట్టూ చల్లచల్లటి నీడలు పారాడుతున్నాయి. జ్వరం తగ్గి ఒళ్లంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. ఇప్పటివరకూ హింసరచన చేసిన పరబ్రహ్మం అండ్ కో గది నుండి నిష్క్రమించినట్టున్నారు. సరళ కవితా సంపుటి నొకదాన్ని చదువుకుంటూ కూర్చుంది.

గది అంతా శుభ్రంగా ఊడ్చి ఉంది. పుస్తకాలు, అరలు, ఫ్లవర్‌వేజ్ తాజాగా అప్పడే స్నానం చేసి వచ్చినట్టుగా ఉన్నాయి. ఫ్లవర్‌వేజ్‌లోని ఎర్రగులాబీ ఒకటి శుభాకాంక్షలు చెబుతున్నట్టుగా ఉంది.

"ఎట్లా ఉంది? ఒక కప్పు కాఫీ ఇవ్వనా? బ్రెడ్ టోస్ట్ కూడా ఒకటి చేసి పెట్టాను."

నాకెందుకో దుఃఖం వచ్చింది. అంతా బోగస్!"

రత్నకుమార్‌కి టీ ఇస్తూ, "అట్లా నీరసపడిపోతే ఉద్యమాల్నేం నడుపుతాం! ఈ పరిస్థితులింతే, ఈ మనుషులింతే అని నిర్ణయించుకుని, మనం కూడా మన ఉద్యమాల్ని తీవ్రతరం చెయ్యాలి." సరళ ఆరిందాలా ఓదార్పుతోంది. "పద, ఆ కలిచేడు ఆడవాళ్ల దగ్గరికే పోదాం, మన అవసరం ఏదైనా వుంటుందేమో?" అంటూ రత్నకుమార్‌ని బయల్దేరదీసింది. నావైపు తరిగి "దిండు కింద మాత్రలు వున్నాయి. ఆరుగంటలకు మరో రెండు మాత్రలు వేసుకో!" అంది.

వాళ్లవైపు విస్మయంగా, ఆరాధనగా చూస్తూ పక్కనే వున్న తెల్లకాగితాల్ని, కలాన్ని తీసుకున్నాను. "జ్వరతీరాన" మసలిన ఈ కాసిన్ని క్షణాల్ని కథగా రికార్డు చెయ్యడం మొదలుపెట్టాను.

◆

అవతారపురుషులు

వెలిసిపోయిన వాళ్ళ బతుకు ముఖాలమీద
కాసింత నవ్వుల రంగునద్దుకుని
పగలంతా కష్టాల ముళ్ల కిరీటాల్ని ధరించిన దేవుళ్ళయి
అంగళ్లముందు ప్రత్యక్షమవుతారు.
హార్మోనియం పెట్టె అంగుళుల మీద యాచక రాగంలో
నారదుడు ఆకలి బాధను పల్లవిస్తుండగా
సంజీవిని పర్వతాన్ని మోసిన చేతులు
దుకాణాల ముందు చాచిన క్షయ పాత్రలవుతాయి.
గేటు దగ్గర కాపలాకాసే గూర్ఖా
దేవుణ్ని మెడపట్టి అరటితొక్కలా రోడ్డుమీదకు విసుర్తాడు.
అర్థనారీశ్వరుని అరమీసం మీద ఎవడో విసిరిన ఛలోక్తి
వాడి కర్ణ భేరిలో వాడి ముల్లై దిగుతుంది

కత్తిని బుగ్గలపై పెళ్లి చుక్కలా అలంకరించుకొచ్చిన వాడు
కను కొలుకుల్లో మహా సముద్రాల్ని బంధించుకుని
కఠోర తపోముద్రలో మౌనిలా వుంటాడు
మంచు ఖడ్గాన్ని మస్తిష్కంలో దింపినట్టు
బిగించిన చర్మవాయిద్యంపై శబ్దాన్ని గీరుకుంటూ వచ్చినవాడు
ఛెర్నాకోలను ఝుళిపించి-
శరీరంపై ఘనీభవించిన రక్తపుటేరుల్ని సృష్టించుకుంటాడు.
సంక్రాంతి ఉదయాన్నే మంచుకింద కెరటెత్తే సన్నాయిపాటై వచ్చినవాడు
పిడికెడు బియ్యానికే గంగిరెద్దయి
వీధివాకిట్లో మోకరిల్లుతాడు
సొరకాయ బుర్రలోంచి సంగీతాన్ని పలికించేవాడికి
చిట్టి చేతుల్లో చిడతలు సహవాయిద్యాలవుతాయి
బతుకంత విషాదాన్ని పాటగా ఆలపించే అంధుడు
చేతికర్రను దారిగా చేసుకు-
అనంతానంత నిశీధంలో శబ్దాల కళ్లు రిక్కించి పోతుంటాడు
పేవ్‌మెంట్లపై చేరిన రవివర్మలు
అరిగిన రంగుచాకీపీసుల్లోంచి ఏసుక్రీస్తులై జాలువారతారు
సాంబ్రాణి ధూపమై ఆవరించిన అల్లా
పావలా పైసలకే అందరికీ షుక్రియా చెబుతాడు.
ఆకలి వ్యూహాన్ని ఛేదించలేని ఎంకన్నావుడు
నాలుగుమెతుకుల కోసం నాలుగొందల గడపలముందు
విరామ చిహ్నాలెరగని వాక్ప్రవాహమై సాగిపోతాడు.

సంధ్యవేళకి దేవుళ్లంతా ఊరిచివరి బడిచెట్టుకింద
నగవే నిండిన కడుపులై, సమాధానం దొరకని జీవితాలై...

"సంభవామి యుగే యుగే-"

ఇక ఉపేక్షించలేక
పాత అవతారాల్నీ ఆయుధాల్నీ విసర్జించి
కొత్త అవతారాల్నీ ఆయుధాల్నీ వెతుక్కుంటూ
కొత్త ఉదయం వైపుకి ప్రయాణమవుతారు.

—ఖాజా